

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΝΟΣΤΟΣ

Περατοί ἤδη ὁ Μίσιος τὴν καλλιτεχνικὴν του ἐργασίαν ὑφαίνων καὶ οὕτω· διὰ μυροβόλων ἀνθέων τὴν ἑαρινὴν χλαμύδα τῆς σπαργώτης φύσεως, καὶ ἐγὼ καταλείπω τῆς Παλλάδος τὸ ἄστου μὲ τὴν κοινορτοφόρον του ἀτμόσφαιραν, ἀνυπομόνος νὰ ροφήσω τὴν ζωογόνον αἶθρα τῶν ρομαντικῶν ἐξοχῶν τῆς δροσερᾶς 'Ανδριταίνης, εἰς τὰς ὁποίας ἀφθόνῳ χειρὶ ἡ πάγκαλος φύσις τὰ μαγευτικὰ τῆς κάλλη ἐσκόρπισεν. Ὡς βρυχηθμῶς δαιμονιζομένου ὁ συριγμὸς τοῦ ἀναχωροῦντος σηδηροδρόμου ἀπαπνίγει τὸν ἐγγάστριμυθον βόμβον τῆς πύλεως, καὶ ἐγὼ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς βοῆς, ἀποχαιρετῶ ἐκ τῆς θυρίδος ὀλίγους φιλάτους, οἵτινες μὲ συνώδυσαν μέχρι τοῦ σταθμοῦ, καὶ ἀποκρουσθεὶς ἀπὸ τὸ αἰθαλοφόρον δρόσιμα τῆς μηχανῆς, ρίπτομαι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου περιφέρων ἐξεταστικὰ τὰ βλέμματά μου ἐντὸς τοῦ βαγονίου.

Κύριος μὲ ἐξωτερικὸν ἀλλασμένου μπικάλῃ ἐκ τῆς σχολῆς τῶν καλαπουριζόντων ἀενάως γελῶν καὶ χαριεντιζόμενος πρὸς ὠχρολευκοπάρειον ἀπεναντί του κυρίαν φέρουσαν ἐπ' αὐτῆς ἐν μικρογραφίᾳ ὀλόκληρον τὸ Μυροπωλεῖον τοῦ κ. Λεουσίη, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ βαγονίου μεταβάλλεται εἰς ἀρωματικὸν κυκεῶνα, ἐν ᾧ ἐγὼ ἀσφυκτιῶ ὡς πτηνὸν

ὑπὸ κώδωνα ἀερνιτλίας· καρικομῶεις φοιτητῆς τῆς φιλολογίης ἐπακουμβῶν κυλιστὶ τὸν πῶγονα ἐπὶ τῆς διδασκαλικῆς του ράβδου καὶ σπαμωδιῶν ὡς νευρόσπαστον τοῦ Χόλδεν εἰς ἔκκιστον σολοικισμὸν τοῦ καλαπουρίζοντος ἐπενεργοῦντα ἐπὶ τῶν νεύρων τοῦ ταλαιπώρου ὡς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα· δεσποινὶς ἀποχαιρετίσασα ἤδη τοῦ βίου τὸ ἔαρ μὲ πρόσωπον ἐν ᾧ ὑποφώσκουσιν αἱ πρῶται τοῦ γήρατος λεηλασίαι, καίτοι βρυτάτη ἐκ ψιμυθίου προσωπίς τὸ περιθορακίζει, μετὰ σκανδαλώδους ἐπιμονῆς βλεμματοβολοῦσα τὸν ἀτυχετὴν διδάτκαλον, οὕτινος ὁ κυνικὸς σκεπτικισμὸς πᾶν ἄλλο ἐδάλλου ἢ ὄρεξιν δι' ἐρωτικῆς γνωριμίας· κύριος περιβολῆς ἀμέμπτου καὶ ὄψεως ἐν ἧ ἀνθίζει· τὸ κομπρηῆμον καὶ ἀδιάφορον ἐκεῖνο ὕφος τοῦ βλακώδους ἐγωισμοῦ, δι' οὗ ἡ φιλοπαίγμων φύσις στολιζει· κουρόνους χρυσοκινθάρους θέλουσα νὰ παρηγορήσῃ μετριόφρονος πτωχοῦ· θαλερώπις καὶ ἐπαφρόδιτος νεανὶς μὲ τὸ ἐροτομανὲς ἐκεῖνο σπρίγγος τῆς δεκαεξαετοῦς ηλικίας τῆς ἐξακοντίζουσι ἔνθεν καθεῖθεν τὰ ἐρωτοβόλα βλέμματά της, ἅτινα ἀνρριπίζουσι τὴν φλόγα τῆς λίμης τοῦ καλαπουρίζοντος ὡς ρεῦμα δξυγόνου φλόγα ὑδρογόνου· κύριος σοβαρῆς μὰ πολὺ σοβαρῆς καὶ ὀλίγον ἄγαιης συνηδῆς, ὡς ἐφαίνετο, τῆς νεκίδος, τοῦ ὁποίου τὰ ἀπειλητικὰ βλέμματα μὲ ἐξακοντίζουσι εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κινάπῃ καὶ μὲ κρα-

τοῦσιν ἐκεῖ ἀκίνητον· κἀνίστρον ἐκ κρύων φαγη-
τῶν, βαυκάλεων καὶ γλυκισμάτων δεχόμενον τ'
ἀδδηπάγα βλέμματα καὶ τὰς κολκκευτικὰς θω-
πείας παρακκλημένου παιδίου ἰδοῦ τὸ εὐγενὲς
φορτίον τοῦ βραγονίου.

Ἰπείκων καὶ ἐγὼ εἰς τὸν διέποντα τὰ ἤλε-
κτρικὰ ρευστὰ νόμον τῆς Φυσικῆς, καθ' ὃν τὰ
ὁμοίως ἠλεκτρισμένα σώματα ἀπωθοῦσι, τὰ δὲ
ἀνομοίως ἔλκουντι ἀλλήλα, ἰπείκων καὶ ἐγὼ
εἰς τὸν νόμον τοῦτον συμρώνως με τὸν ὅποιον ἡ
δημιουργήσασα φύσις ἐκάνονισε καὶ τὰς κινήσεις
τῶν γενῶν ἐν τῇ ἐμφύχῳ καὶ ἐνοργάνῳ φύτει,
καὶ φέρων ἐν ἐμοὶ ὡς ἀρτενικός τον θετικὸν ἠλε-
κτρισμὸν τοῦ γένους μου εἰλυόμεν ὑπὸ τῶν ἐν
τῷ βραγονίῳ ἀρνητικῶς ἠλεκτρισμένων σωμάτων,
καὶ θὰ διεμελιζόμεν ἐὰν τὰ θέλητρα τῆς ἀγ-
γελομόρφου νεάνιδος δὲν ἐξουδετέρουν τὴν δύ-
ναμιν τῶν ἄλλων καὶ με εἰλυον πρὸς αὐτὴν
ἀκαταμαχῆτως καὶ ἀκινήτως. Αἰχμηκλιτισθεὶς
λοιπὸν ὑπ' αὐτῆς, ἐκρεμάμην ἐκ τῶν ψυχαλιζόν-
των ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες συνεκέντρον τὰ
δειλὰ βλέμματά μου ὡς ὁ φακὸς τὰς ἡλιακὰς
ἀκτῖνας. Οἱ ὀρθηλμοὶ μὲς ταχέως ἤρχισαν νὰ
παίζωσι τὴν παντομίμαν τοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ἡ
σοβαρὰ μορφή τοῦ συνοδοῦ τῆς δὲν μᾶς ἐπέτρεπε
οὐδὲ λεκτικῶς κἄν νὰ ἐνωθῶμεν. Μοὶ ἐγεννήθη
ἡ ὄρεξις νὰ πνίξω τὸν κακότερον αὐτὸν Κέρβε-
ρον, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὀριμώτερον, ἀπεφάσισα νὰ
τὸν τιθασεύσω μᾶλλον μελιχίσις ἐπέεσι.
Παρεσκευάσθην λοιπὸν εἰς ἐφοδὸν κατὰ τοῦ δυσ-
πορθήτου τούτου φρουρίου καὶ ἐλπίζων καὶ ἐπι-
κουρίαν ἐκ τῆς πολιορκουμένης ἤρχισα μετὰ θάρ-
ρους καὶ τέχνης καὶ ζήλου καὶ θέρμης νὰ ρίπτω
κατ' αὐτοῦ τοὺς μύθρους τοῦ λεξιθόλου κανονίου
μου, ἀλλὰ φεῦ! οἱ μύθροι μου ἐπιπτον μαλακοὶ
μαλακοὶ ἐπὶ τῶν ἐπιπλεων τοῦ φρουρίου, χωρὶς
οὐδὲ τὴν ἐλαχιστὴν ρωγμὴν νὰ προξενήσωσιν. Ἀ-
πελπισ τὸτε λεξιθόλω τὸ τελευταῖον ὀχληρῶς
καὶ ἐπικινδύνως καὶ ἐπιτυχᾶν ψυχρὰν ἀνταλ-
λαγὴν ἐπισκεπτῆριων διὰ τὴν ψυχροτέραν γνωρι-
μίαν μὲς. Ρίπτει ὁ Κέρβερός μὲς βλέμμα ἐπὶ
τοῦ ἐπισκεπτῆριου καὶ ὦ! τοῦ θαύματος! με εὐ-
ρίσκει· υἱὸν φίλου μου μεθ' οὐ ποτὲ συνεσπούδα-
σεν ἐν Εὐρώπῃ τὴν ἰατρικὴν μεδίαν εὐχαρι-
στήσεως ἀνατελεῖ ἐπὶ τοῦ στυγνοῦ προσώπου
του καὶ γελοῦστα ἡ σφιγγῶσα ἀνεξιά του (ὡς
μοὶ τὴν ἐτύσθητεν) ἀναπετάννυσι φαιδρῶς τὰς
ἐλευθερωθείσας πλέον πύλας τοῦ φρουρίου καὶ
εἰσέρχεται θριαμβευτικῶς! Κυματίζει πολὺπτυ-
χος ἡ πρᾶσινη σημαία τῆς ἐμπιστοσύνης ἐπὶ
τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἐκπορθηθέντος φρουρίου καὶ
ἡμεῖς ἀκούραστοι σηματοφόροι τῆς λευκῆς ση-
μαίας τοῦ ἔρωτος νηχόμεθα ἡδυπαθῶς εἰς ἀπέ-
ραντον πέλαγος ἔρωτοςέσεως χαριτολογίας, ἀμιλ-

λώμενοι τίς τὸν ἄλλον περιπαθέστερον νὰ θέλξῃ,
καὶ ἐπισύροντες φθονερὰ τὰ βλέμματ᾽ αὐτῶν ἐν
τῷ βραγονίῳ.

Διήλθομεν οὕτω ἐν ἀδιαπτώτῳ χαρᾷ καὶ ἀν-
επαισθήτως πλείστους σταθμούς, καὶ εὐρισκό-
μεθα ἐν Ἀχαΐᾳ, ὅτε ἡ ἔρρνος τοῦ ὀδηγοῦ φωνὴ
κλυθμηρίζει· τουρκικὸν τι ὄνομα σταθμοῦ καὶ
τὸ ἐν λεπτοσοοδόν, καὶ ἐγὼ ἄκων, ρίπτομαι ἐξω
ἐλαυνόμενος ὑπὸ αἰσθημάτων κινδυνεύοντος νὰ
ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ κύκλου τῆς βιολήτῳ. Γὸ βλέμ-
μα μου ζητεῖ τὸ «Ἀνδρῶν—Γυναικῶν» ἀλλ'
ἀπελπιστικῆ ἀπουσία προσβάλλει τοὺς ὀρθηλ-
μούς μου· τρέχω εἰς παρακείμενον τοῖχον, ἀλλ'
ὁ ἀσπλαγχνὸς σταθμάρχης κρούει τὸν κώδωνά
του, ὁ ἀμειλικτὸς ὀδηγὸς φυτᾷ τὴν καρμουτίζαν
του, καὶ τὸ ἄψυχον ὑποζύγιόν μου πούρ-πάρ,
φεύγει! Ἐνταῦθα, ὦ ἀνχνῶσ(ρι)ά μου, ἀδυ-
νατῶ νὰ ἀποκρυσταλλῶσω τὰ ὀδυνηρὰ αἰσθη-
ματα, ἅτινα ὡς ἀμρίστομοι μίχαιρι διεπέρ-
σαν τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀφίνα τὴν αἰθεροθά-
μωνα φαντασίαν σου νὰ ἀναβιδάσῃ ἐκεῖ εἰς τὰ
αἰθέρια ὕψη τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ τὴν ἀνα-
τάμη (Πλατωνικῶς ὁμῶς) με τὴν ἐρωτοφυλο-
γικοφιλοσοφικὴν τῆς μάχιραν πρὸς ἀνέρεςιν
τῶν τρυματῶν τῆς ὡς πρᾶκτικῶς θὰ ἔπραττε
τοῦτο ἰατρὸς παραγγεληθεὶς ὑπὸ δικαστικῆς ἀρ-
χῆς. Συγκρατῶ μετὰ κόπου δάκρυα ὀργῆς καὶ
ἐρωτικῆς ἀπελπισίας καὶ ρίπτω περιλυπὸν βλέμ-
μα ἐπὶ τοῦ φεύγοντος σιδηροδρόμου. Ἐπὶ τῆς
θυρίδος τοῦ βραγονίου φαίνεται ἡ καλλιμορφος
κεφαλή τῆς... (ἅς τὸ εἶπω) τῆς Ἀφροδίτης
μου, με δακρῦδρεκτον ὄμμα, καὶ ἡ καρδία μου
κατασπαράσσεται τεμαχῆδόν· ὑποσχόμεθα παν-
τομικῶς αἰώνιον τὸν ἔρωτά μὲς καὶ ἀνταλ-
λάσσομεν ἐρήμην τῶν χειλέων μὲς ὀλίγη φιλή-
ματα, ἅτινα φεῦ! ἡ σκληρὰ τύχη δὲν ἤθέλησε
μέχρι τούδε νὰ δικάσῃ κατ' ἀντιμωλίαν· ἐξ-
φνιζομένη μοὶ στέλλει τὸ σκληρὸν τοῦ ἀποχι-
ρετισμοῦ φίλημα τοῦ ὁποῖου ὁμῶς ἠσθάνθη χει-
ροπιασθῆν τὴν ἔλευτιν, διότι ἀπέβαλε τὴν Πλα-
τωνικὴν του χροιάν ὡς συμμιγθὲν με τὸ αἰθ-
λοφόρον ἀποχιρετιστήριον φίλημα, ὅπερ μοὶ
ἔστειλεν ἡ μηχανὴ τοῦ σιδηροδρόμου, θέλουσα,
φαίνεται, νὰ μοῦ δωρήσῃ παρὰ τὸν τίλον τοῦ
περιπλανωμένου καὶ τὸν συγγενῆ τίλον τοῦ
ἀθιγγάνου.

Ἐξαφανίζεται ἡ Ἀφροδίτη μου, καὶ ἐγὼ
φανταζόμενος αὐτὴν μικρὰν ἐμοῦ καὶ πολιορ-
κουμένην ἐν τῷ βραγονίῳ ἀπὸ τὰ ἐπιθετικὰ
βλέμματ᾽ αὐτῶν κλυθμηρίζοντος, αἰσθάνομαι ἐν
ἐμοὶ σὺν τῇ δωρηθείσῃ χροιά ἀνθρώπουσιν
καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Μιχίου τῆς Βενετίας.

Ἡ χεὶρ μου χαιρετᾷ με ζῦτιμον ἀμηχανίας
τὴν κερκλήν μου καὶ ἀνκκλύπτει ὅτι ὁμοῦ με

τὴν καρδίαν μου ἐγκατέλιπον ἐν τῷ βραγονίῳ καὶ
τὸν πῖλον μου· με Ἰώθειον καρτερικότητα καὶ
χωρὶς οὐδὲ γογγυσμὸν νὰ ἐκφέρω, ἀποπλύνω
ἐκ τοῦ προσώπου μου, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον,
τοὺς μελανοὺς τύπους τῶν φιλημάτων τοῦ σι-
δηροδρόμου, καὶ ἀνακαλύπτω ὅτι καὶ τὸ μαν-
δηλίόν μου καθὼς καὶ ἡ ράβδος μου συνεταξεί-
δευον ὁμοῦ με τὴν καρδίαν μου· συλλογίζομαι
ὅτι ἴσως τὰ συλλέξῃ ἐκεῖνη, ἴσως τὰ φυλάξῃ
εἰς ἀνίμνησιν τοῦ ἀστραπιαίου ἔρωτός μὲς, καὶ
παρηγοροῦμαι ὀλίγον. Ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἀκολου-
θῶν με κατὰ τύχην συμπατριώτης, ὅστις καὶ μοῦ
ἐφύλασσε τὸν ὀδοπορικὸν μου σάκκον εἰς ἄλλο
βραγονίον εἶχεν ἀντιληφθῆ τῆς τραγικῆς σκηνῆς,
καὶ εἶχε ρίψει αὐτὸν ἐξω, πηδήσας καὶ αὐτὸς,
καὶ προσήρχετο ἤδη περιχαρῆς ὅπως λάβῃ τοὺς
ἀπαιτούμενους ἐπῆνους διὰ τὸν ἥρωισμὸν του.
Ἄσ' οὐ ἐκολλάετο, ὅσον ἠδυνάμην, τὴν φιλυ-
τίαν του, καὶ ἐκόπισεν ὀλίγον ὁ ἐρωτικὸς τάλ-
λὸς ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἤρχισε νὰ πλημμυρῇ αὐ-
τὴν τὸ αἰσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

Κόνις ἐντομοκτόνος

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

1. Ὁ ἀτρόμητος θαλασσοπόρος.

Συνταξιδεύω, ἐντὸς τῆς αὐτῆς σιδηροδρομι-
κῆς ἀμάξης, μετὰ τινος κυρίου, χλωμοῦ ὡς σου-
δάριον, κεκμηκότος καὶ μεσεύοντος.

Γίνεται λόγος περὶ τῆς εὐκολίας τῶν σιδη-
ροδρόμων, καὶ τῶν κακουχιῶν, ἅς ἄλλοτε ὑφι-
στάμεθα, ταξιδεύοντες διὰ θαλάσσης.

Ὁ συνταξιδιώτης μου τότε, ἐκβάλλει ἐκ
τοῦ βάθους τῆς καρδίας του ἐν «ἄχ» τὸσον δυ-
νατὸν ποῦ θὰ ἤμποροῦσε νὰ κινήσῃ ἀνεμομυλον
καὶ ἀρχίζει:

— Ἐταξιδεύει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὴν
Κρήτην· εἰς τὰ μέσα τοῦ δρόμου (ἦτον ἡ ὥρα
δώδεκα τοῦ μεσονυκτίου) πιάνει μὴ τρικυμία...
τῆς ὁποίας καθὼς μοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος, οὐδέ-
ποτε εἶδεν ὁμοίαν. Ὅλοι ἦσαν πεσμένοι δεξιᾶ-
ἀριστερᾶ καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ μπονά-
τσάρῃ. «Ὅλοι 'ς τῆς κοκέτταις σας» φωνάζει ὁ
καπετάνιος. Ἀλλὰ ποῦ μποροῦτε κανεὶς νὰ κα-
τεβῇ. Ἡθελάν νὰ κάνουν ἕνα βῆμα οἱ ἐπιβά-
ται καὶ ἔπερταν ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον.
Τέλος πάντων, τοὺς ἐπῆραν ἕναν ἕναν οἱ καμα-
ρότοι καὶ τοὺς κατέβασαν ὅλους, ὥστε, ἐν δια-
στήματι ὀλίγης ὥρας, δὲν ἐμείναμεν ἐπὶ τοῦ
καταστρώματος παρὰ ἐγὼ κι' ὁ πλοίαρχος...

Καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν κουβένταν τοῦ, τὴν
ὁποῖαν θὰ ἔχω ἀκούσει με τὰς ἰδίας λέξεις,
ἀπαράλλακτα, τοῦλάχιστον ἀπὸ πενήντα ἄλ-

λους, φαρλατάδες καὶ κισσαδόρους σὰν αὐτόν.
Νά! Αὐτὰ δὲν χωνεύω.

✱

2. Ἡ νέα ἐρωμένη.

Γνωρίζω ὅτι ὁ φίλος μου Πασσατέμπος ἀπέ-
κτησεν ἐσχάτως μίαν ἐρωμένην, ἧς ἀσχημοτέ-
ραν δὲν ἐγέννητεν ἡ φύσις.

Σῶμα κοντόχοδρον· χεῖλη μεγάλα καὶ μυ-
στακοφύρα· κόμη πυρρὰ· ὀλίγον κωφὴ καὶ πολὺ
μύψ. Ἰδοῦ ἡ εἰκὼν τῆς.

Διὰ νὰ τὸν πειράξω, τῷ λέγω καθαρὰ ὅτι
δὲν μοὶ ἀρέσκει ποσῶς ἡ ἐκλογή του.

Ὁ φίλος μου λαμβάνει ὕφος σοβαρὸν καὶ μοὶ
λέγει:

— Μὴ παριτηρῆς τὸ πρόσωπον. Ἐχει ὠ-
ραῖο σῶμα.

Καὶ ἐξακολουθεῖ, ὅπως ὅλοι οἱ ὁμοιοπαθεῖς
του, τὸν ἐκθειασμὸν τῶν κεκρυμμένων χαρίτων
τῆς Φύσεως τοῦ πρὸς κάλυψιν τῶν φανερῶν με-
γίστων δυσμορφιῶν τῆς

Νά! Αὐτὰ δὲν χωνεύω.

✱

3. Τὰ πρῶην μεγάλα μαλλιά.

— Ἄχ! Τί ὠραία μαλλιάκια ἔχει αὐτὸ τὸ
κορίτσι;

Ὅσακις ἀπηθύνα τὴν ἀνωτέρω φράσιν πρὸς
τινα γυναῖκα, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ἦτο αὐτῆ,
κόρη, ὕπανδρος, χήρα, γραῖα, ζωτοχήρα, κα-
λογραῖα... δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ μ' ἀπῆντησε κατ'
ἄλλον τρόπον ἢ οὕτω:

— Ποῦ νὰ ἐγνωρίζεις ἐμένα! πρὸ τριῶν,
πέντε, δέκα ἐτῶν... (ἐκάστη ἀναλόγως τῆς
ἡλικίας τῆς) ἦ: Ποῦ νὰ μ' ἐγνωρίζεις πρὶν ἀρ-
ρωστήσω... (ἂν ποτε ἠσθῆνησεν, ἔτω καὶ ἀπὸ
χιονίστρας). «Τὰ μαλλιά μου ἐσέρονταν
'ς τὴ γῆ. Ὅσακις ἐκτενίζομουν, ἔπρεπε νὰ
βγάλω 'ς τὴν τσατσάρᾳ καὶ ἀπὸ μιά τοῦφα.
Ὅλοι νόμιζαν πῶς ἦσαν ψεύτικα· μ' ἐμμά-
τιασαν, φαίνεται, καὶ μοῦ 'πεσαν».

Καὶ αὐτὰ τὰ ἀκούω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γεν-
νήθηκα, ἀπὸ ὅλας τὰς με μικρὰν κόμην γυναῖ-
κας, καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐτι τῶν ὁποίων τὸ κεφάλι
ἀεὶποτε ὁμοιάζειν ἀμπελον ἀνὰ πᾶν δέκατον
ἔτος καλλιεργουμένην.

Νά! Αὐτὰ δὲν χωνεύω.

✱

4. Οὔτε οἱ γεροντότεροι.

Σεισμὸς ἰσχυρὸς μὲν, ἀλλ' ἐκ τῶν συνήθων
ἐν Ἑλλάδι, διαρρήγνυσι τὸ ἄνω πάτωμα σεσα-
θρωμένων τινῶν οἰκιῶν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, αἱ

καθημερινά ἡμερησίως τῶν Ἀθηνῶν ἀναγράφουσιν, ἀπασαι, τὰ ἐξῆς :

«Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Ζακύνθου (λ. χ.), χθές περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἔντρομοι οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον εἰς τὰς ἐδοὺς ἐνεκα ἰσχυρᾶς δονήσεως σεισμοῦ διαρκεσάσης κτλ.

Καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως προσηύχοντο :

«Τοσοῦτον ἰσχυρὸν σεισμὸν οὔτε οἱ γεροντότεροι ἐνθυμοῦνται.

Καὶ γράφουν τὰ τοιαῦτα ἐκεῖνοι, οἵτινες πρὸ ἑνὸς ἔτους ἢ καὶ πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἔγραψαν τὰ ἴδια δι' ἄλλους σεισμούς, ἔτι ἰσχυροτέρους καὶ καταστρεπτικωτέρους ἴσως τοῦ ἀναγραφομένου.

Τὰ αὐτὰ γράφουν καὶ περὶ τοῦ ψύχους, κάθε χειμῶνα ποῦ τὸ μυκρὸ τους πῆγνυται ἀπὸ τὸ ψύχος.

Νά ! Αὐτὰ δὲν χωνεύω.

*

Β. Ἡ νοικοκυρά.

Ἐμαθον περὶ τίνος στενοῦ μου φίλου ὅτι ἤρραβωνίσθη μὲ τὴν ἀσχημοτέραν, πτωχοτέραν καὶ γεροντοτέραν γυναῖκα τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀγνωστοῦ κόσμου.

Σπεύδω νὰ τὸν συγχαρῶ... Ὁχι, βεβαίως, διὰ τὴν κακομουτσουιαν τῆς μελλονύμφου του, ἀλλὰ, χάριν τῶν τύπων διὰ τὴν εἰς τὸν ἥσυχον βίον εἰσοδὸν του.

Μὲ τὸ φιλικὸν θάρρος τὸν ἐρωτῶ :

— Εἶναι ὠραία ἡ μνηστή σου ;

Μοὶ ἀπαντᾷ διπλωματικῶς :

— Εἶμαι τυχερός, φίλε μου, μοῦ ἀπαντᾷ, παίρνω ἕνα θησαυρὸν. Ἐχει δύο διπλώματα· ἕνα ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο καὶ ἄλλο ἀπὸ τῆς Καλόγρηαις.

— Ἀπὸ προῖκα ; ἐρωτῶ.

— Πρὸς τὸ πικρὸν, ὄχι, ἀλλ' ἀργότερα... Ἀκουσε· ἔχει ἕνα οἰκόπεδο πίτω ἀπὸ τὸν Λυκαβητὸ ποῦ, μὲ τὸν καιρὸ, μπορεῖ νὰ τὸ πουλήσω καὶ πενήντα χιλιάδες· μιά ὑπόθεσι 'ς τὰ δικαστήρια ποῦ, ἂν τὴν κερδίση, θὰ πάρωμε ἐβδομήντα χιλιάδες· ἕνα θεῖο γεροντοπαλλήκαρο, ποῦ, ἀπὸ τὴν κλῆρονόμου του θὰ πάρῃ ἕκαστὸ τοῦλάχιστον χιλιάδες. Καὶ κοντὰ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐλπίδας, ἐπειδὴ ὁ πετέρας τῆς ἦτον ἀξιωματικὸς τῆς φάλαγγος θὰ πάρω μετρηταῖς ἀπὸ τὸ δημόσιον, ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον μου, χίλιαις δραχμοῦλαις τσέπι χαρτζιλίαι.

— Δὲν μοὶ λέε, εἶναι νῆα τοῦλάχιστον ; τὸν ἐρωτῶ.

— Ὁχι ! ἀδερρέ, μοὶ ἀπαντᾷ, γιὰ παιδί μ' ἐπέρχεσαι νὰ κυττάω αὐτὰς τῆς ἀηθίας ; Ἐγὼ παίρνω γυναῖκα νοικοκυρά.

Καὶ εἰς βάρος τῆς νοικοκυροσύνης νυμφεύονται πολλοὶ μὲ τὴν συνείδησίν των ἀναπαυμένην, τὰς ἀσχημοτέρας, σεβαστοτέρας (!) καὶ πτωχοτέρας τῶν γυναικῶν.

Ἡ νοικοκυροσύνη, βλέπετε, σηκώνει νερό, γιὰτ' εἶναι προτέρημα, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται πρὸς μόνον εἰς τὸν σύζυγον.

Νά ! Αὐτὰ δὲν χωνεύω.

*

6. Κη ὁ Καλλιγᾶς... προλύτης.

Ὁρα ἕκτη μετὰ μεσημέριαν. Ἐκατὸν περίπου νέοι, ὧν οἱ πλείστοι τελειόφοιτοι τῆς Νομικῆς συνωθῶνται πρὸς ἀλλήλους, ἐξῶθεν τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ αἰθούσης τῶν ἐξετάσεων, παρατηροῦντες ἀσκορδαμικτῶς, μετ' εὐλόγου ἀνυπομονησίας, πρὸς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, δηλ. τὴν κεκλεισμένην θύραν, ἧς ὅπισθεν, οἱ καθηγηταὶ συνεδριάζουσι πρὸς ἐκδοσιν τῆς ἐπί τῶν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐξετασθέντων ἐτυμηγορίας των.

Ἀκούεται μικρὸς τριγμός. Ἡ θύρα ἤμικανοῖ γεται, καὶ ὁ ὡς ἄγγελος πρὸ τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωᾶ ἀνακμενόμενος κλητὴρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἀναφαίνεται σιβαρός. Σιγῇ νεκρικῇ ἐπικρατεῖ πρὸς στιγμὴν πρὸς τοὺς ἐκ τῶν χειλέων του κρεμαμένους φοιτηταῖς καὶ λοιποῖς.

Ὁ κλητὴρ λαμβάνει ὕψος πραίτωρος, καὶ λέγει ἢ μᾶλλον ἀπαγγέλλει :

— «Ὁ πρῶτος... διδάκτωρ· ὁ δεῦτερος... προλύτης !

Γενικός, ἀλλ' ὀλιγόστιγμος ψίθυρος διαδέχεται τοὺς λόγους τοῦ κλητῆρος· ἕκαστος λέγει καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας, καὶ ἀμέσως, ὅλη ἐκείνη ἢ πρὸ τῆς θύρας μυρμηκία διακρίεται εἰς δύο στριτίπιδα, ὧν τὸ ἕν, τὸ μεγαλειότερον πάντοτε, ρίπτεται κατὰ τοῦ νεκροῦ διδάκτορος ὅπως τὸν συγχαρῆ καὶ τὸν ἀσπικθῆ, κατὰ τὴν συήθειαν, τὸ δὲ ἕτερον ἀποτελούμενον ἐκ δύο-τριῶν τὸ πολὺ, φλῶν, παρακολουθεῖ περίλυπον, ὡς ἐν λειψάνῳ, τὸν ἀτυχεῖ προλύτην, ἀποχωρήσαντα δυσηρεστημένον, κατκρῶμενον τὴν Τύχην καὶ μερμηρίζοντα, προσεχῆ ἐπανάληψιν τῶν ἐξετάσεων του, ὅπως ἀναφανῆ ἢ παραγνωρισθεῖσα ἰκανότης του. Εἶναι ἀπαρηγόρητος.

Εἰς τῶν φίλων του ὅποι· τὸν παραρηγόρησεν τῷ λέγει :

— Ὁχι, ἀδελφέ ! Μὴ στενοχωρεῖσ' ἔτσι. Μήπως οἱ διδάκτωρες ἔχουν κινεὶ κέρτα ! Τὸ ἴδιο εἶναι. Δίπλωμα γιὰ δίπλωμα. Ἐχομε μάλιστα παραδείγματα, ποῦ οἱ προλύται καμμιά φορὰ... Κη ὁ Καλλιγᾶς προλύτης δὲν ἔγεινε τὴν πρώτη φορὰ ; Νάτος μοναχὰ ποῦ ναι τῶρα διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι οὔτε ἕνα τῶν νεαρῶν προλυτῶν, ὃν νὰ μὴ παρελλήλισαν οἱ φίλοι του πρὸς τὸν σοφὸν πρῶην καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Καλλιγᾶν.

Νά ! Αὐτὰ δὲν χωνεύω.

*Ιχ.

ΑΤΑΚΤΑ

— Πῶς πῆγε τὸ κυνήγι ; Ἐσχότωσες, κἀνένα λαγὸ ;

— Τιποτε. Τὸ ὄπλο μου κλωστᾷ...

— Κλωστᾷ τοῦ; λαγούς ;

*

Ἡ ρομαντικὴ πενθερὰ τῆς κυρίας Ω. λέγει ἀκκίζομένη !

— Ὁ ! Πῶς ἤθελα νὰ ἦμουν ἀστέρη.

— Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ ἦσουν, λέγει ἡ νύμφη τῆς.

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου, καὶ δικτῆ ;

— Διότι, κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν γῆν ἀστέρη εἶναι μακρὰν τῆς 11, 760, 971 χιλόμετρα !

— Τέρας !

*

Τοῦ διαδόλου τὰ παιδιὰ !

Κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ροφῶσιν ἤδη τὴν σούπαν των.

Ὁ Κοκὸς περιᾶται νὰ διακόψῃ τὴν ἀρχήσαν συνομιλίαν.

— Τὰ παιδιὰ δὲν ὀμιλοῦν 'ς τὸ τραπέζι, τῷ λέγει ὁ πατήρ του μετὰ θυμοῦ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ πατήρ του τὸν ἠρώτησε :

— Δουπόν ! Τί ἤθελες νὰ μάς εἴπῃς πρὸ ὀλίγου ;

— Ὅτι ἔνοιξῃ τὴν κἀνούλα τοῦ πετρελαίου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κλείσω, ἀπαντᾷ ὁ Κοκός.

— Ὁ ! δυστυχία μου ! πᾶει τὸ πετρέλαιον !

*

Εὐφυλολογία μικρᾶς κόρης :

— Μὴ φωνάζεις τόσο δυνατὰ, Φωφώ μου, γιὰτὶ ἡ μαμά σου κοιμάται. Ὁ Θεὸς τῆς ἔστειλε αὐτὴν ἀπόψε ἕνα μικρὸ ἀδελράκι σου.

— Τότε, μὴ τὴν ξυπνοῦμε γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ ἔξαρνα.

*Ατακτος.

ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΕΞΕΝΟΣ ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

Φίλε κ. Κουτινιόπουλε !

Ἀπὸ τίνος φιλοξενεῖς τακτικὰ εἰς τὰς στήλας τῆς «Οἰκογενεῖς» σου κατὰ χαριέστατα ποιήματα, τοῦ ποιητοῦ τῶν ὁποῶν τὸ ἔννομα παρακολουθεῖ διαρκῶς, ἐν θλιβερᾷ συνοδείᾳ, ἕνας μελαγχολικὸς σταυρός, ἀναποσπαστως, φεῦ, μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένος. Τὰ ποιήματα ταῦτα λαμβάνεις ἐκά-

στοτε πρὸς διαφύρων ἐκείνου φίλων, οἱ ὅποιοι ἔτυχε νὰ ἔχουν τοιαῦτα εἰς ἀνάμνησιν ὑπὸ τοῦ ἰδίου δοθέντα, ἀλλὰ τὸν ποιητὴν, τὸν ἴδιον δὲν ἐγνώρισες ἀκόμη ἢ μᾶλλον δὲν ἐπρόφθασες νὰ γνωρίσης.

Δι' ὀλίγων βιογραφικῶν σημειωμάτων ἀναλαμβάνω ἐνταῦθα νὰ τὸν γνωρίσω εἰς σὲ καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ σου, οἱ ὅποιοι δὲν ἀμφιβάλλω, μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἔργων τοῦ ἀτυχοῦς μου φίλου φαιδρότητα, θὰ ἐμελαγχόλησαν ἀκουσίως πρὸ τῆς θέας τοῦ ἀδιασπᾶστου σταυροῦ καὶ θὰ κατελήφθησαν ὑπὸ περιεργείας διὰ τὴν θλιβερὰν αὐτοῦ πρὸς τὸ φαιδρὸν τῆς μουσῆς τοῦ ποιητοῦ ἀντίθεσιν.

Ὁ Νίκος Κλωνάρης ἀπέθανε τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου τοῦ 1892 γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1874. Εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπήγετο εἰς τὸν τάφον ἐν πενιχροτάτῃ κηδείᾳ, παρακολουθούτων ὀλιγαριθμῶν φίλων. Στέφανος ἐκ φυσικῶν ἀνθέων διαποικιλλομένων ὑπὸ κλαδίσκων τινῶν φοίνικος, ὑπὸ τῶν ὀμυλίων κατατεθείς, προσκάλει, ἐνθυμοῦμαι, τὴν περιέργειαν τῶν διαβαστῶν, καὶ ἐμαρτύρει εἰς αὐτοὺς ἐκπλήκτους, ὅτι ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος, ὁ τότε πτωχὸς τὴν κηδείαν ὑπέρβει πλούσιος τὸ πνεῦμα, ὅτι ὑπὸ ὀλίγων μόνον συνωδεύετο διότι δὲν ἐπρόφθασε νὰ γνωρισθῇ εἰς πολλούς...

Ὁ Κλωνάρης ἦτο γνήσιον τέκνον τῆς Ζακύνθου. Ζωηρός, φειδρός, ἀεικίνητος, ἀφροντής,

είρων, εύφυτα σπινθηρίζουσα, σπανία έτοιμότης πνεύματος. Μόλις έπρόφθασε να τελειώση τὸ γυμνάσιον· εἰς τρόπον ὥστε ὁ φιλολογικὸς αὐτοῦ βίος συνεβάδισε μετ' ὁν μαθητικόν. Τὴν πολὺ τῆς ἡλικίας του ἀνωτέραν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν του, τὸ ζωηρόν καὶ ἀκάματον πνεῦμα καὶ τὴν ἰδιάζουσιν αὐτῷ καταπληκτικὴν εὐχέρειαν μετ' ὅποιαν ἀράδιαζεν ἀμέσως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμέμπτους καὶ ἀρμονικοὺς στίχους ἐχρησιμοποίησε γράφων ποιήματα διάφορα, φαιδρὰ ὅλα, ἐκχύνων εἰς αὐτὰ, ὅλα τὰ αἰσθητά του νεανικοῦ του στήθους εἰς γλῶσσάν ἀπλήν, γλυκειάν, θαυμασιῶς ἀρμόζουσιν εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεώς του.

Ἦτο φαιδρὸς πάντοτε. Μετ' αὐτὸ φαιδρὸν πνεῦμα κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1889 ἔλαθε μέρος εἰς τινὰ δημοκρατικώτατον τοῦ μακαρίτου Ραμπαγᾶ διαγωνισμόν, διὰ χαρίεστάτου ὀκταστίχου ποιήματος, εὐφύμου μνείας ἀξιοθέντος. Μόνον κατὰ τὸ τελευταῖόν του ἔτος ἡ μικρὰ του λίρα ἀνέδωκε σοβαρὸν ἦχον καὶ βαθέτερον λυρικὸν αἰσθημα διέπνευε τὰ τελευταῖά του ποιήματα. Ὡς μαρτύριον τούτου σὰς δίδω φύλλον πρὸς δημοσεύειν τὴν «Πεντάμορφον».

Ἐκτὸς τῶν ποιητικῶν τούτων ἔργων, ἀντικείμενον τῶν νεκρῶν του ἀσχολιῶν ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐκδοσις διαφόρων σατυρικῶν φύλλων, τῶν πλείστων ἐμμέτρων, τυπωμένων ἢ λιθογραφημένων, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς τὰς στήλας τῶν ὁποίων διεσκρόπιζεν ἀφειδῶς πολύτιμον πνεῦμα. Ἐξέδωκε τὸν Χάχαν, τὴν Ρουκέταν, τὸ Φύρδην Μίγδην καὶ τὰ εἰς εὐρύτερον κάπως κύκλον γνωστά, τὸ Ρωμαῖικο καὶ τὸν Γέλωτα. Ἐγραψεν ἀκόμη καὶ κωμωδίας. Τὸ θέατρον ἰδιαζόντως προσελκύει πάντα πνευματικῶς ἐργαζόμενον λογοτέχνην. Ὁ Κλωνάρκης, πολυπράγμων ὡς ἦτο, βεβαίως ἦτο ἐπόμενον νὰ ἐγκολπωθῆ δραματικὸν τι εἶδος. Ἐγραψε κωμωδίας δύο: τοὺς Ντιστεγκέ, διπρακτον, ἔμμετρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἰς δεκαπεντασυλλαβῶς ἀπταίστως ρέοντα καὶ ἀρμονικῶς ὁμοιοκαταληκτοῦντα καὶ τὴν: Ζηλοτυπία καὶ Ὁράτιος εἰς πεζόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παράστασιν καὶ τῶν δύο τούτων, ὑποσχέσεις πολλὰ ἐδόθησαν παρὰ τῶν διαφόρων θιασαρχῶν, ἀναγνωσάντων αὐτάς, ἀλλὰ ἐν τούτοις μέχρι τῆς σήμερον ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ εἶνε εἰς φιλικὸν μόνον κύκλον γνωσταί. Εὐχόμεαι ἵνα ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον πραγματοποιηθῆ καμμία τῶν ὑποσχέσεων τούτων, διὰ νὰ ἀναδειχθῆ ἐνώπιον τοῦ λοιποῦ κόσμου καὶ ἡ εἰς τὰ σκηναῖα ἔργα ἐπιτυχία τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ.

Τοιοῦτος ὁ ποιητὴς τῶν ὠραίων ἐκείνων ποιημάτων, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα παρακολουθεῖ ὁ σταυρὸς, τοῦ τάφου τὸ σύμβολον...

Ἐν ὅσῳ ἐξῆ ἐγγελα πικρῶτε, διασπείρων παντοῦ τὴν φαιδρότητα. Τοῦ εὐθύμου χαρακτηρὸς του τὴν ἀπεικόνισιν παρέχει αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸν Αὐτοεπιτόφιόν του, εὐφυστάτην πολυστίχον σάτυρον, ἀνέκδοτον καὶ αὐτὴν — ὡς καὶ τόσα ἄλλα ἔργα του. Ἐκ τοῦ Αὐτοεπιτοφίου του τούτου θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀποσπάσω ὀλίγους τινὰς στίχους, περισσοτέρους ἴσως τοῦ δέοντος, ἀλλὰ πάντοτε ἐνδιαφέροντας, πάντοτε προσφιλεῖς, πάντοτε τοῦ Κλωνάρκη στίχους — ἵνα τοὺς καταθέσω ἐνταῦθα ὡς ἐπίλογον τῆς συντόμου ταύτης βιογραφίας:

Κι' ὁ Ἡρακλῆς ἐφαίνετο νάνος ἔμπροστὰ ἴστο κάλλος
κ' αὐτὸς φουστάνια φόρεσε γιὰ μιὰ ξανθὴ κοκκότα,
ποῦ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ὑπῆρξε Ζανταρᾶς.
Ἐγάθηκ' ἡ ἀνδρεία του ἔμπροστὰ τὰ φιλιὰ, ἴστη μέθη,
κ' ἀφοῦ γυναῖκα ἔγινε κ' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς
σὲ μιὰ γωνιά τὸν ἔβαλε μπαμπάκια νὰ τῆς γνέθῃ.
Ἄν εὐρισκόταν καὶ γιὰ μιὰ ἀνοιχτὴ καρδιά,
θὰ ἐγενόμενον καὶ ἐγὼ πειθῆνιο σκυλάκι...
Ἐστὸ δάσκαλό μου θάδινε εὐθὺς μιὰ καρπαζιά
καὶ εἰς τῆς ἐρωμένης μου θὰ ἔκανα κονάκι
Γυναῖκες! ὦ καθάρματα αὐτῆς τῆς κοινωνίας!...
Καὶ τί δὲν κατορθώνετε μετὰ τὰ γλυκά σας χεῖλη;
Ἄφοῦ κ' ἐμὲ, τὸ σύμβολον τῆς εὐγενοῦς πενίας,
ποῦ ὅλοι μετ' ἐσυμβούλευαν νὰ βάλω πετραχειλί,
μ' ἐκάματε ἴστο μάθημα ποτὲ νὰ μὴν προσέχω,
μ' ἐκάματε καὶ ἔχασα τόλιγο μου τὸ νοῦ,
μ' ἐκάματε γι' ἀγάπη σας ἔδω κ' ἐκεῖ νὰ τρέχω
καὶ σὰ σκαρτάδος νὰ ζητῶ ἀέρα τοῦ βουνοῦ.

Mic.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Ὁ βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τὸ χρυσὸ του ἀμάξι
ἀργά, ἀργά ἐπρόβαινε, ἡμέρα νὰ χαράξῃ...
Καὶ τρέχανε τὰ σύννεφα γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσουν,
καὶ φαίνονταν ὡς νὰ ἔλεον νὰ τὸν εὐχαριστήσουν
γιὰ τὴν πολὺχρωμὴ στολή, ὁποῦ τοὺς εἶχε δώσει
νὰ τὴν φοροῦν κάθε πρωὶ εὐθὺς ποῦ ξημερώσῃ...

Ἐνα περβόλι χαρωπὰ ἔξυπνοῦσαν τὰ λουλούδια
καὶ τὴ δροσοῦλα τίνεζαν μετ' εὐθυμια τραγοῦδια,
ποῦ γύρω τους ἐψάλλανε κάθε λογῆς πουλάκια
καὶ τὸ χρυστάλλινο νερὸ, κυλιώτικα μετ' ἴσ' ἰσ' αὐλάκια.
Καὶ τ' ἀηδονάκι, τὸ πουλι τῆς ἐρημιᾶς τὸ πλάνο,
Ποῦ ἐθρηνοῦσε ἀπὸ βραδὺς ἴστο κυπαρίσσι ἐπάνω —
τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι του γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχνάει
καὶ εὐθυμια τῆς χάριαι των νὰ ψάλλῃ ἀρχινάει:

«— Ποῖος ἔχει τριαντάφυλλο τὸ χρώμα τὸ δικό σου;
Ἄθωε κρῖνε, ἔμμορφε, ποῖος εἶν' ἀσπρότερός σου;
Ποῖος ἔχει, κυπαρίσσι μου, τὴ χάρι τοῦ κορμιού σου;

Κ' ἐκεῖνα τ' ἀπαντοῦσανε κατευχαριτημένα:
«— Ποῖος ἔχει, ἀηδονάκι μου, φωνὴ ὡτὰν κ' ἐσένα;

Μὰ, ξάφνου... κόρη ζηλευτὴ, μοσχοαρροπασμένη,
μετὰ βασιλιά περπάτημα, ἴστο περβόλι μπαίνει...
Καὶ μόλις βλέπει ἀντίκρου τοῦ τριανταφυλλάκι
τῆς ἄμμορφης τὸ μάγουλο καὶ τ' ἄπα ὁ χερᾶκι,
ἀπὸ τῆς ζήλειαι, ἀπ' τὴν νεροπὴ εἰς τὴν στιγμὴ χλω-
|μιάζει
καὶ ὅλα τὰ μπουμπούκια του μέσῃ ἴστο φύλλα βάζει...
Ὁ κρῖνος — τοῦ προσώπου τῆς ἴσ' εἶδε τὴν ἀσπράδα,
ἐλύγισε καὶ κατὰ γῆς ἐκπλώθη μετὰ πικράδα...
Τ' ἀνάστημά τῆς βλέποντας τ' ὠραῖο κυπαρίσσι —
τὴν κορυφὴν τοῦ ἔσκυψε γιὰ νὰ τὴν προσκυνήτῃ...
Καὶ τὴ μαγεύτρα τῆς φωνὴ σὰ ἄκουσε τ' ἀηδονί —
σπαίπει... Ζήλειαι ἴστην καρδίαι ἴσ' ἀντὶ τὸ δαχ-
|κάνει...

† Ν. Ε. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Θέατρον «Τσόχα»

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἐγράψαμεν περὶ
τῆς «Μκροαρίτας» ἀρετὰ ἐπισκεψίαι κρίσεις,
χαριζόμενοι πρὸς τὸν ἀτυχῆ συγγραφεὴ κ. Περ-
ρεσιᾶδην ὅστις πρὸ πολλοῦ εἶναι ἐστερημένος
τῆς πολυτιμωτάτης τῶν αἰσθητέων τοῦ ἀνθρώ-
που ἡτοί τῆς δράσεως· μὴ ἐπιθυμοῦντες ὁμῶς
καὶ ν' ἀπατήσωμεν πολὺ τοὺς συνδρομητάς καὶ
ἀναγνώστῃς τῆς «Οἰκογενείας» ἐγράψαμεν ἐν
παρόδῳ, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι εἰλημμένον
ἐκ τινος μυθιστορηματικῆς, τιτλοφορουμένου, ἂν
δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, «Τὸ ἀγαλμα». Τοῦτο
καὶ μόνον ἤρκεσεν εἰς τινὰ θρασύδειλον Γ. Κα-
τσιμπέρην ὀνόματι, ἐπαγγελλόμενον δὲ τὸν
προστάτην!!! τοῦ συγγραφεῶς ὅπως τὸ
παρελθὸν Σάββατον περὶ τὴν μεσημβρίαν, κα-
λέσῃ τὸν ἔξωθι τοῦ κουρείου Λιχπη ἀνυπόπτως
διερχόμενον διευθυντὴν τῆς «Οἰκογενείας», ἐπι-
προφάσει μὲν ὅπως τῷ ἀναικιστικῷ τι, πράγμα-
τι ὁμῶς ὅπως, ἀνεπισθητικῶς, τὸν σύρη εἰς τὸ
μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν ἐξυβρίσει βαναύσως μὲν,
ἀλλ' ἀρετὰ σιγὰ ὥστε νὰ μὴ δύναιται ὁ ὑβρι-
σθεὶς, ἐλλείψει μαρτύρων, νὰ τὸν καταγγείλῃ
ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ τιμωρηθῆ, ὡς ἀρμόζει εἰς
ἀνθρώπου θρασύδειλους ὡς αὐτός. Τὸν λέγο-
μεν δὲ κατ' ἐπανάληψιν θρασύδειλον διότι,
ἐνῷ ὁ ἐξυβρισθεὶς ἤγειρε τὴν ριθδὸν του ὑπὲρ
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, οὗτος, ἐκ τοῦ μεγίστου φό-
βου ὅστις τὸν κατέλαβεν, οὐδὲ ν' ἀντιστῆ κἂν
προσεπάθησε, καίτοι πρὸς ἐρεθρεῖαν εἶχε τά-
ξει ὀπισθὲν του καὶ κἄποιον ἄλλον, τοῦ αὐτοῦ
ἴσως φυχάμκτος μετ' αὐτόν. Ὁ διευθυντὴς τῆς
«Οἰκογενείας» ἔνεκ τῆς ἐγνωστῆς αὐτοῦ
γεννησιοφροσύνης δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ χρῆσιν
τοῦ νομίμου μέσου τῆς ἀμύνης, διότι εἶδεν ὅτι

δὲν εὐρίσκετο πρὸ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πρὸ πτώμα-
τος κεκηνότος. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ ἐπὶ νει-
ληθῶσι σκηναῖ, αἵτινες δὲν μᾶς πικρῶτερον,
εἰδοποιήθημεν ἐγκρίσει τοῦ ἀηδονίου: διὰ τὰ
περικιτέρω.

Θέλετε νὰ μάθητε καὶ ἄλλων ἐρημεριδίων κρίσεις
περὶ τῆς «Μκροαρίτας»; Ἀναγνώτατε τὸν τελευταῖον
ἀριθμὸν τοῦ Σ κ ο ἰ π. «Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ κ.
» Τσόχα παρεστάθη καὶ ἡ «Μκροαρίτα», ἔργον συγ-
» γραφῆς τοῦ ὁποῦ ἡ κατὰστασις δὲν ἐπιτρέπει
» ἐπικρίσεις. Περὶ τῶν θιασαρχῶν ὁμοίαι, δύναται τις
» νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν διαφέρουσι τοῦ συγγραφεῶς »

ΑΠΑΤΗΛΗ ΕΛΠΙΣ

Λ...

Ἐλπίς, παρήγορος θεὰ εἰς πάγχυτος καρδίαν,
Δὲν σὲ πιστεύω πλὴν εἰς σέ, εἰς σέ, εἰπίς καὶ μόνον
Ὅπότεν πίπτω ἔξωθεν εἰς μαύρην τρικυμίαν
Εὐρίτω ἀνακούφισιν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν πόνον.

Καὶ τότε, ἐλπίς, δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ σὲ λατρεύω...
Ὡ! ἂν ἤκουόμην εἰς αὐτό, ὅποιαι εὐτυχία!...
Πλὴν μόλις εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ πόθου μου πι-
στεύσω,
Σὲ βλέπω πάλιν, ὦ σκληρὰ, νὰ ἵπτασαι ταχεῖα.

Καὶ ὁμοιάζεις ὄνερον εἰς ἀγρυπνοῦντος βλέμμα,
Ὅπερ σκορπίζει περὶ τοῦ ἐλπίδα γλυκυτάτην,
Πλὴν πάντοτε ἀνάλητος, τὸ ψεῦδος ἔχεις στέμμα
Χαρίζουσα εἰς ὅν τινὰ πιστεύει τὴν ἀπάτην.

Ὡ! μὴ ἐλπίζεις ἄθρωπε ποτὲ νὰ ἀπολύτῃς
Ὅ, τι ποθεῖς διότι ναί, οἱ πόθοι τῆς καρδίαι
Ταχεῖς ὡς νέφη θὰ λυθοῦν ἐαρινῆς πρωῖαι
Καὶ τότε πλέον ἀπελπίς θὰ συντριβῆς, θὰ κλαύσης!

Ὡ! πόσον ἤλπισα κ' ἐγὼ εἰς ἀγνωστον παρθένον
Δι' ὅσην πρὸς με εἶδειξέ συμπαθείαν καὶ πόνον!...
Πῶς εὐελπίς τὴν ἔβλεπον μετ' ἐσθῆτος τετραμμένον.
Ὡς ἄγγελον, ἐνῷ αὐτῆ... ἦτο γυνὴ καὶ μόνον!...

Εἶχε τὸ στήθος δι' ἐμὲ ταμείον γλυκυτάτων,
ὡς ἔλεγ', ἐντυπώσεων!... Πλὴν μ' ἐνδακρυ τὸ ὄμμα
Ὅπότεν τῆ ἐζήτησα ἐν ἐκ τῶν αἰσθημάτων
Ἐκείνων.. Οἴμοι! εἶδον φεῦ! τὸν ἄγγελόν μου πτῶμα!

Ἐπὸ τὸ θεῖον βλέμμα τῆς ἀπάτης ἐπλανᾶτο
Ἄναληθία ἔτρεφε τὴν νεαν τῆς καρδίαν
Μεγάλῃ ψεύδους θάλασσα ἴστο στήθη ἐμυκάτο.
Μέχρι χεῖλέων φέρουσα ψευδῆ ὑποκρισίαν.

Εἶθε νὰ μὴ ἐγνωρίζω τὴν ἀγνωστον ἐκείνην!
Διότι τότε εὐτυχίς, μ' ἐλπίδα γλυκυτάτην
Ὅτ' ἐζῶν φανταζόμενος τὴν ἀκαθῶν μυρσίνην
Τὴν κόρην θεῖον ἄγγελον κ' ἐλπίδα τὴν ἀπάτην!

N. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Αὐται, τοῦ ἐν τῷ ἀρ. 27 αἰνίγματος (παλειφθεντες) οἱ κ. κ. Θεόδ. Μ. Μελετόπουλος (Ρόλος) καὶ Ἀτερπὴς (Δημητρ.)

Ἀνεξόδοι ἀπαντήσεις.

Δ. Π. Εἰς τὰς βιογραφίας τῶν ἐν ζωῇ γυναικῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι αὐτοὶ ἐξοχοί, οὐδέποτε θέτουσιν οἱ βιογράφοι τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς των. Τί θέλεις, ἀδελφέ; Νὰ μὴ μᾶς χωρῆ ἡ Ἀθήνα ἀπὸ τὰς κατάρτας τῆς; Ἀλλῶς τε, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι μία γυνὴ προτιμᾷ νὰ τὴν εἴπῃς ὠραίαν καὶ νέαν ἢ σοφὴν — Γραμματικῶς εἶναι ἀληθῶς παράδοξον. Ἐνῶ κατὰ τὸν κανόνα τὰ δευτερόκλιτα ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ὀνόματα σχηματίζουσι τὴν κλητικὴν εἰς ε καὶ ος, κατὰ συνήθειαν ὁμοῦς ἐπεκράτησεν, ὥστε εἰς μὲν τὰ ὄρσεν. νὰ μεταχειρίζομεθα τὸν εἰς ε τύπον, εἰς δὲ τὰ θηλυκὰ τὸν εἰς ος (ἀτικτικῶς) π. χ. φιλόμουσῆ κύριε — φιλόμουσῶς ἀμήγουρις. — Γ. Π. Πάτρας Μᾶς παρεξηγήσατε ἡμεῖς σὰς ἐπληρώσαμεν ἴσα ἴσα, διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν παρ' ὑμῶν μεταφραζομένων διηγημάτων. Ὅσον διὰ τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν, τοῦ ὀνόματος, ἐμάθομεν τοῦτο καὶ παρὰ τῶν κοινῶν φίλων μας κ. κ. Α. Τραυλ, Δ. Καλ., Π. Βρ., Δ. Ἄντ, Ι. Σταμ. καὶ πολλῶν ἄλλων πρώην συμμαθητῶν σας ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἐφεδρῶν. — Πρωτοπεῖρφ, Βόλον. Θέλεις νὰ μάθῃς, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν γάμον; Πρέπει νὰ εὕρῃς γυναῖκα, ἣτις νὰ σοὶ ὁμοιάζῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον 1) Ἄν εἶσαι δραστήριος, νυμφεύσου ὀκνηρὰν. 2) Ἄν γράφῃς μὲ μακρὰ καὶ κεκλιμένα γράμματα, νυμφεύσου γυναῖκα γράφουσαν στρογγύλα καὶ ὀρθά. 3) Ἄν εἶσαι κόκκινος, πάρε ὠχρὰν ἂν εἶσαι λευκός, νυμφεύσου μελαγχροινὴν. 4) Ἄν ἔχῃς δακτύλους μακροὺς καὶ εὐθείς, πάρε γυναῖκα μὲ μικροὺς καὶ ὀζώδεις. 5) Ἄν ἔχῃς ρῖνα κοίλην πρέπει νὰ εὕρῃς γυναῖκα μὲ ρῖνα γρυπὴν. Ἄρα, ἂν εἶσαι νευρικός, ἀπόφευγε τὴν νευρικήν, ἂν εἶσαι ὀξύθυμος μὴ νυμφεύσαι ὀξύθυμον διότι τέκνα προερχόμενα ἐκ γάμου μεταξὺ ἀνθρώπων ἔχονταν τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα ἢ προτερήματα, θὰ ὁμοιάσωσιν ἀφεύκτως τοὺς γονεῖς των καὶ τότε... ἄλλοιμονον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σπῆτι! Διὰ νὰ πεισθῆς περὶ τῶν ἀνωτέρω, δὸς ἐν βλέμμα περιέσεως ἰδὲ τοὺς βασιλεῖς, οἵτινες νυμφεύονται πάντοτε ἄλλων κλιμάτων πριγκιπίσας, πόσον εὐρωστα τέκνα ἀποκτῶσι! Ἰδὲ τοὺς ἀστούς, οἵτινες νυμφεύονται χωρικὰς, τί κρεμανταλάδες παιδιὰ γεννοῦν. — Κόνει ἐντομοκτόνῳ Ἀνδρ Ἡ μακρὰ ἀναβολὴ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου σας προῆλθεν ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ ἀντιγραφέως σας λαθῶν, ἅτινα δὲν εἴχαμεν καιρὸν νὰ διορθώσωμεν. Ἰδίως εἰς τὰς στίξεις τὰ εἶχε κάμει θάλασσα!

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν δδῷ Δελιγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιχοῦσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίαν, ταρράτσον, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ἐνοίκιον δικαιοτάτον.

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δελιγεώργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἐτησίαι καὶ προπληρωτέαι: Ἐν Ἑλλάδι δρ. 6. — Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

Προετοιμάζεται τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Οἰκογενείας», ὅπερ εἰς τοὺς προπληρωθέντας συνδρομητὰς παλαιούς τε καὶ νέους

!!! διανεμηθήσεται δωρεάν!!!

✱

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς ἐμβάσωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.

✱

Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἅμα τῇ ἐγγραφῇ των προπληρώνοντες τὴν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεάν:

1) Τὰς Ἐπαγγελίας — ὀλόκληρον μυθιστόρημα.

2) Τὸ Ἐύσου — ποίημα καὶ μουσικὴν ἐκ τοῦ κωμειδουλίου «Ἐγέρου-Βούρης»

καὶ δύο κωμωδίας τοῦ κ. Δ. Ἀλεξοπούλου

1) Τοὺς Ἐρωτας ἐν Μαγειρείῳ καὶ

2) Τὸ Κουνοῦπι.

Ἐπίσης τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Οἰκογενείας» ὅταν τοῦτο ἐκδοθῇ.

Ἐκ τῆς διευθύνσεως.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ μας πωλοῦνται διὰ τὰ φύλλα τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τῆς «Οἰκογενείας» πρὸς δρ. 3 διὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.